

gân lỗ rốn. Bị trúng luôn 2 đòn «bọ ngựa» vào mé huyệt, đầu chàng là đại võ sư đệ bát đẳng đai đỏ như Tokita cũng do vận tức thời, hương hồ chàng mới tòm tèm là dai đen đệ tứ...

Một lần nữa Văn Bình bị bất tỉnh vì đòn «Bạch mi quyền phổ». Chàng tưởng Disa chỉ thạo vài miếng võ nhì nhằng, té ra nàng cũng là đàn chị của pho quyền bọ ngựa lừng danh.

Văn Bình sụm xuống nền nhà, Thiếu tướng Tokita đã có mặt trong phòng không rõ từ lúc nào. Tokita ra lệnh bằng mắt cho một tên cận vệ. Hân lạt Văn Bình nằm giữa rồi lục lọi túi trong túi ngoài. Tất cả giấy tờ và đồ vật vãnh của chàng đều được bày ngay ngắn trên bàn.

Tokita khoát tay hỏi :

— Có bản địa đồ không ?

Tên cận vệ đáp :

— Thưa không.

Văn Bình vẫn nằm thẳng đơ như khúc cây. Trong khi ấy thiếu tướng Tokita nhoèn cười một mình.

Chỉ có Trời mới biết lý do cái cười tráỵ khoáy ấy.

VII

Lim Koon

VIỆC đầu tiên sau khi Văn Bình tỉnh dậy là mở hé mắt, quan sát chung quanh. Đoạn chàng cử động xương cổ rồi đến khẽ nhấc tay chân. Cử động xương cổ là điều quan trọng vì đòn atemi đánh vào gáy, thường gây ra té liệt.

Chàng thở phào nhẹ nhõm. Thân thể chàng còn nguyên, bọn Tokita chỉ động chàng bất tỉnh chứ không chủ tâm hành hạ trọng thương. Quang cảnh từ phía hoàn toàn ảm cúng. Tokita đã tử tế cho chàng nằm giường, có nệm, mền và mùng dằng hoàng.

Chàng lầm bầm một mình :

— Cám ơn.

Bỗng chàng nghe tiếng reo mừng rỡ :

— A, ông ấy đã tỉnh.

Tiếng reo này bằng thổ ngữ Quảng Đông, và

là của đàn bà. Đứng hơn, của con gái, căn cứ vào giọng trong trẻo, pha trộn nhí nánh. Nàng ngồi ở chân giường, vì cái mùng bằng vải tuyền màu lục sẫm nên chàng không nhìn thấy nàng.

Chàng rẽ mùng, khua chân xuống đất tìm giúp. Cô gái chạy băng ra cửa, thò đầu ra hành lang kêu tíu tíu :

— Bác Hai ơi, ông ấy tỉnh rồi, ông ấy tỉnh rồi.

Căn phòng đang thanh tịnh vụt trở nên ồn ào như ong vỡ tổ. Người được gọi là bác Hai là gã Tàu béo phục phịch, nặng 150 ki là lít. Hắn bước đến đầu sán gác rung rinh đến đó khiến Văn Bình có cảm tưởng một phi đội phản lực cơ đang vượt bức tường âm thanh trên không phận thành phố. Hắn nện chân trên ngưỡng cửa, cất tiếng bô bô :

— Ông tỉnh rồi hả?

Văn Bình đoán đây là phòng lễ quán. Không phải lễ quán sang trọng gấu mây điều hòa khí hậu, với buồng tắm đầy đủ tiện nghi kế bên, bấm chuông là bồi mặc đồng phục mới ủi còn thơm và phẳng nếp cung kính xuất hiện. Đây chỉ là lễ quán hạng xoàng. Loại lễ quán không mang bằng hiệu. Không đóng thuế môn bài. Khách trọ khỏi cần ghi tên họ. Miễn hồ có đủ tiền trả.

Đồ đạc chỉ gồm cái giường rộng kê ở góc, cái tủ gỗ tạp mở toang hoác, cái bàn giấy và hai cái ghế. Cây quạt trần Marelli cũ mềm với những cánh quạt trắng ngả vàng đang quay tròn một cách lười biếng và nặng nề, cũng lười biếng và nặng nề như gã Tàu có thùng nước lèo to tổ bố i ạch đến gần giường.

Văn Bình cười ngoại giao với hắn :

— Chưa tỉnh. Còn ngủ.

Gã Tàu à một tiếng dài rồi quay sang phía cô gái :

— Tầm quát cho ông thật ngon lành nghe.

Khi ấy Văn Bình mới có thời giờ ngắm nghía cô gái. Dĩ nhiên nàng cũng là người Tàu. Người Tàu vốn là người dân tộc chứa nhiều máu thuẫn, đàn ông thường mập thù lu, bụng thè lè, nhưng con gái— đặc biệt con gái đẹp— lại gầy thon, eo thật gọn, chân thật dài. Tỷ lệ giai nhân— không phải giai nhân ngược lép, thân chủ trung kiên của mỹ viện mà là giai nhân hòa diễm sơn trăm phần trăm— trong dân tộc Trung hoa lại cao nhất thế giới.

Người tàu chiếm đa số ở Tân gia Ba lại có nhiều máu thuẫn hơn bất cứ bang Hoa kiều nào khác từ đông sang tây. Đảng PAP cầm quyền một mặt cho du hí xả láng, mặt khác lại khe khắt

với dân hip-py. (1) Những cậu tóc dài chấm vai hoặc râu ria sồm soám như vườn bắp từ phi cơ thót xuống thường bị mời lên lại, nếu may phước họ lọt vào thị trấn thì lại bị mấy ông cô đội mũ sắt đỏ, chuyên đẹp biểu tình, chặn bắt lại không thương sót, điệu về bót và sau đó bị mời tham dự một chiều... tông-dơ và dao cạo (2). Nhưng ai muốn hưởng thú da thịt lại được tự do hoàn toàn, thoát y vũ công khai 70 phần trăm là thường, trong hộp đêm kín đáo thì luôn luôn 100 phần 100 lại có nhiều rạp xi-nê con heo, đủ thứ phim đen trắng, màu, và đủ hạng nam nữ tài tử biểu diễn. Đối với dân ghiền thi Tân gia Ba là thiên đường vì ở đâu cũng thấy thuốc lá cần sa, Bạch phiến hoặc L.S.D chỉ xia tiền là có.

Chính vì người Tàu là dân tộc chứa nhiều máu thuần nên Văn Bình không sửng sốt trước tấm thân chứa nhiều máu thuần của cô gái tàu. Nàng khoác áo choàng trắng, giống bờ-lu y khoa, nhưng khác một chi tiết là may thật cao, cao hơn xiêm mini, cổ khoét hở, quá hở cho bộ ngực nhảy tâng tâng ra

(1) P.A.P. là People's Action Party, đảng Hành động Nhân dân nắm quyền từ năm 1959, với đương kim thủ tướng Lý Quang Diệu.

(2) có giống Sài Gòn của chúng ta không, thưa các bạn ?

ngoài không khi..

Nàng không đẹp, nhưng bảo nàng xấu thì cũng quá đáng. Mắt mũi, miệng, môi, răng của nàng đều vừa vặn, da dẻ nàng khá thơm tho, tóc nàng thả dài óng ánh và mềm mại, chứng tỏ nàng là con nhà qui phái. Là ngọc cảnh vàng mà mặc đồ dấm bốp hở hang trong phòng khách sạn với đàn ông, đó là máu thuần thứ nhất.

Thứ hai là máu thuần giữa thân thể nàng và ngực nàng. Nàng gầy dẹt như con cá mắm, vàng phải dùng tiếng «con cá mắm» mới đúng, gầy đến nỗi cánh tay trần giờ ra khăng khiu chỉ gồm khúc xương bọc da chứ không có lớp thịt nào hết. Ấy thế bộ ngực của nàng lại căng cứng và đồ sộ ngoài mức tưởng tượng. Chàng đo bằng mắt được hơn 100 xăng-ti-mét.

Lệ thường, vòng ngực trên một thước khó thể tìm thấy nơi phụ nữ Á-đông, trừ phi ở các bà, các cô béo ụt ịt, nếu là thân hình bồ liễu thì phải bơm độn bằng chất si-li-côn. Nhưng nhỡn tuyến từng trái của Văn Bình khó thể làm lẫn : ngực nàng là của thật dàng hoàng.

Cô gái có bộ ngực núi lửa vất mùng rời ra hiệu cho Văn Bình nằm xuống. Nàng dấm bốp thành thạo, chứng tỏ nàng đã học môn tâm quái.

bàn tay nóng hổi của nàng lướt đến đầu da thịt chàng hết nhức mỗi đến đấy.

Trong khi nàng dấm bóp, chàng được tự do rửa mắt vì áo bờ-lu được khoét qua rộng. Dường như lối áo choàng này được sáng chế để câu khách đàn ông nên thỉnh thoảng nàng lại giả vờ cúi thấp, miệng cười khúc khích. Bỗng hỏi chàng vẫ ra như tắm, nàng dùng khăn khô lau cho chàng, cách lau của nàng cũng rất tài tình, chàng có cảm giác như vừa được chà sát bằng nước thơm.

Cuộc tắm quất kéo dài chừng 5 phút. Gã T... đứng bên, ngó nhìn chăm chú, như thề hấn sợ nàng dấm bóp sai phương pháp. Xong xuôi hẳn mới hỏi:

— Ông hết mệt chưa ?

Chàng gật đầu. Không những hết mệt, chàng còn khỏe dội như được chích thuốc bổ thượng hạng. Chàng đã quen nhiều thợ dấm bóp hữu danh và riêng chàng cũng am tường nghệ thuật dấm bóp, tuy nhiên, chàng nhận thấy cô gái này có một đặc tài không ai bì kịp.

Gã Tàu mập ú há miệng rộng hoét :

— Ông là quý khách nên em nó mới tắm quất 5 phút. Các vị khác, em nó chỉ giành 2 phút là nhiều nhất. Giá tiền lại đắt hơn nữa. 15 đô-la một phút. Còn ông, em nó chỉ dám xin một đô-la tượng

trung mà thôi.

Văn Bình hỏi :

— Đây là đâu ?

Gã Tàu đáp :

— Thưa, đây là tiệm tắm quất đặc biệt gần bến tàu. Em nó có bàn tay khác thường, ai bị bong gân, trật khớp, gãy xương, hoặc mang bệnh nội thương không muốn mổ, em nó chỉ xoa bóp một vài phút là bình phục.

— Ai mang tôi đến đây ?

— Ông không nên hỏi thì tiện hơn. Tôi chỉ có bốn phần sỉn sóc ông, sau khi ông tỉnh dậy cho người tắm quất, rồi chở về khách sạn.

— Bây giờ mấy giờ ?

— 9 giờ sáng.

— Nghĩa là tôi thiếp đi 7, 8 tiếng đồng hồ.

— Tôi không được rõ.

— Cô gái làm nghề tắm quất này là... gì đối với ông ?

— Tôi là chủ tiệm. Nó là con nuôi.

— Ông cho phép nàng ngồi chơi với tôi một lát nhé ?

— Xin ông tự nhiên. Tôi được lệnh làm ông vừa ý.

Cô gái xòe ngửa bàn tay trắng nõn, Văn Bình

đặt lên trên tờ giấy một trăm. Một trăm mã-kim tương đương 30 đô-la Mỹ, đó là số tiền khá xộp, cho dầu cô gái là kỹ quan về nghệ thuật dấm bóp. Người Tàu ít khi «chê» tiền. Làm chủ tiệm lâm quất, một hình thức mua bán xác thịt sang trọng và khoa học, càng ít «chê» tiền hơn nữa. Song cô gái đã rút tay, và gã Tàu béo có cái tên hiền lành là bác Hai vội giấy này :

— Ấy, dầu được thừa ông. Chỉ xin ông một đồng.
Văn Bình đáp ;

— Còn thừa 99 đồng, thưởng cho cô em.

— Chúng tôi không dám. Lẽ ra, nếu không kiêng cử tôi đã dặn em nó không được lấy tiền. Chẳng giấu gì ông, nghề dấm bóp này là do cha truyền con nối, tôi là người Phước Kiến, huyện Đan ninh, huyện lỵng danh đất tàu về bí quyết dấm bóp, giòng họ tôi từ mười mấy đời đều giỏi môn này, và chúng tôi theo phong tục thờ thần tài, dầu làm cho vợ con cha mẹ anh em trong gia đình chứ chưa nói đến bà con, bè bạn nữa cũng thu tiền tượng trưng, tôi xin ông một mã-kim là vậy. Yêu cầu ông cắt tờ bạc trăm vào túi, kéo thần tài Đan ninh nổi giận..

Văn Bình lục hết túi áo, túi quần không tìm thấy tờ bạc nhỏ nào. Chàng tần ngần thì có gái nói :

— Ông đưa bạc em đổi.

Cô gái mở ngăn kéo, rút ra xấp giấy bạc cuộn tròn, kiên nhẫn đếm đủ tiền nhỏ cho Văn Bình. Gã chủ tàu cầm tờ bạc một đồng, khom lưng chào Văn Bình rồi nói :

— Mời ông dùng bữa sáng trước khi xuống xe.

Chàng khoát tay :

— Cám ơn, tôi không đổi.

Thật ra chàng đói meo. Đói đến nỗi bao tử của chàng co rúm. Song bộ ngực lớn hơn một mét tây của cô gái tâm quất đã làm chàng no ứ. Gã tàu béo mở cửa di ra, chàng kéo dãi cô gái xuống giường nhưng nàng đã xô chàng một cách dịu dàng mà quyết liệt :

— Ông đừng làm thế.

Chàng mạn mạn lằn da láng bóng của nàng :

— Bác Hai đã cho phép.

— Cho phép em trò truyện, chứ không cho phép ông ôm em hôn.

— Chắc tôi xấu trai và hôi rình như nước ống cống.

— Ông nói mát mẽ và hôn giỡn làm gì tội nghiệp. Ông là người đàn ông khôi ngô nhất em được gặp, nghề này khiến em trở thành lạnh lùng như đá tảng, bạn bè đã gọi em là tử-thạch, nghĩa

là đá chết. Nếu em không bị ràng buộc em đã mời ông đến nhà riêng. Nhưng vì...lệnh trên, em không dám.

Có gái lấm lét nhìn gã Tàu béo đi khuất ngoài hành lang. Tiếng giầy của hắn nện lnh lnh xuống sàn. Văn Bình biết cô gái có cảm tình với chàng. Yếu điểm cố hữu của đàn bà là khi đã mềm lòng thì mềm lòng kinh khủng, những bí mật quan trọng nhất cũng coi như pha. Nàng còn rụt rè vì sợ gã Tàu béo. Chàng bèn ghé sát tai nàng :

— Bác Hai đã ra đến cầu thang, không nghe được tiếng cô đâu. Ai ra lệnh cho cô ?

Cô gái đáp thật nhỏ, như thì thào :

— Hồng có nương.

Văn Bình hỏi lại :

— Nhưng Hồng có nương là ai ?

Chàng thấy mặt nàng tái mét. Nàng sợ đến nỗi bàn tay nàng run bần. Nàng ngó quanh quất lần nữa, và sau khi biết chắc là trong phòng chỉ có hai người, nàng và người đàn ông khôi ngô, khả ái, nàng mới giơ hai bàn tay lên ngang mắt, các ngón trái rộng ra, thoát đầu nàng quặp ngón cái, sau đó nàng mở ngón cái và quặp 9 ngón tay còn lại.

Cử chỉ của nàng làm chàng kinh ngạc. Đoán được phản ứng này, nàng nói ngay :

— Nhất cửu,

Chàng đặt bàn tay lên vai nàng :

— Nhất cửu là 1 và 9, song nó là cái gì mới được chứ ?

Cô gái há miệng toan giải thích thì bên ngoài tiếng nói oang oang của «bác Hai» vọng vào :

— Nhanh lên, mày làm gì lâu thế ?

Cô gái cứng hẳn người. Mệnh lệnh của gã Tàu béo như thùng nước lạnh đánh thức nàng ra khỏi cơn mê. Nàng không dám nói thêm lời nào, nàng cũng không dám nhìn chàng nữa. Nàng lăm lăm cúi đầu, thoát vội ra bên ngoài.

Thang gác bằng gỗ tưởng như sụp gãy dưới sức nặng của gã Tàu béo. Tuy vậy khi Văn Bình đặt chân nó chỉ tiếp tục rung rinh chứ không sụp gãy. Nhà lầu 2 tầng mà cầu thang bằng gỗ, kê ra kiến trúc của người Tàu cũng... hiền hết chỗ nói. Bên dưới là tiệm thuốc bắc, mùi thuốc tằm rượu nướng than thơm ngạt mũi. Mấy người đàn ông bụng phệ ngồi trò chuyện bi bô, không quan tâm đến sự hiện diện của Văn Bình. Chàng cũng không buồn chào họ. Chàng đã học quen sự phớt lờ của người Tàu.

Văn Bình trèo lên xe, một chiếc díp lùa loại

Minimoke đậu xéo trên vỉa hè lồi lõm. Gã lau xoa hai bàn tay vào nhau, bộ điệu xun xoe :

— Xin chào ông.

Tài xế xả thắng tay, chiếc díp lùn tịt và mảnh mai tụt xuống đường. Tuy trời nắng to, xe cộ và người ngợm rất thưa thớt. Tài xế cũng là người Tàu, căn cứ vào lối phục sức. Văn Bình gạ chuyện, hần gật đầu như chày máy, song miệng vẫn câm như hến. Chàng hỏi :

— Tại sao anh không chịu nói gì cả ?

Hần giảm tốc độ cho tiếng máy nhẹ bót rời ở một dây dài. Khi ấy chàng mới biết hần câm, chàng thở dài ngồi yên trên ghế, xe hơi đậu trước khách sạn Liên lục địa chàng lăm lè thót xuống.

Cũng may «bác Hai» đã lo liệu tươm tất, bộ com-lê nhàu nát và quần áo của chàng đã được cởi bỏ trong lúc chàng ngủ, đem tẩy hấp thơm tho và ủi phẳng nên chàng có thể điềm nhiên bước qua mặt nhân viên lễ quán. Chàng vừa chỉ cái chìa khóa treo tòng teng trên tạp-lò, ra lệnh cho nhân viên tiếp tân lấy trao cho chàng thì một giọng nói trong trẻo cất lên sau lưng :

— Thưa ông, có thư.

— Hừ... chàng mới đến Tân gia Ba, ai biết chàng thuê phòng ở đây mà gửi thư. Bức thư thơm

lưng, chàng đoán ngay là của đàn bà. Chàng bóc thư. Bên trong có một tờ giấy quyển màu hồng nhạt viết những giòng chữ Hán sắc sảo nhưng ẻo lả, đúng là tuồng chữ phụ nữ, nội dung như sau :

«Thành thật xin lỗi những cử chỉ khiếm nhã thời hôm, vì vậy, đã mời ông đến tiệm đấm bóp.

«Tin tưởng ông sẽ thay đổi ý kiến.

«D.

Văn Bình gấp tờ giấy làm 8, báng khuàng ra thang máy. Disa vừa viết thư cho chàng. Kề ra nàng đoán không sai. Sớm muộn chàng cũng phải thay đổi ý kiến.

Chàng tra chìa khóa vào ổ.

Và chàng sực nhớ một chi tiết quan hệ. Khi rời khách sạn, chàng chỉ đóng, không khóa. Giờ đây, nó được khóa hần hỏi. Như vậy nghĩa là phòng chàng có người.

Chàng đã gặp một lô ngạc nhiên từ khi lộ mặt trên đảo Phong Lan. Có thêm một ngạc nhiên nữa cũng không chết chóc ai. Và lại, chàng đã nhìn thấy trong linh giác người lạ đang chờ trong phòng là ai.

Người lạ ngồi trong ghế xa-lông, chân vắt chữ ngũ, cái ống vớ bằng bột biển miếc-sôm vàng khè được căn chốt giữa hai hàm răng to chênh ãnh, và

ám đầy khói thuốc. Văn Bình không ngửi thấy mùi thuốc pip, vì lửa đã tắt ngấm. Người lạ rút que diêm, toan châm thuốc thì Văn Bình dẫn xác về.

Da mặt sần sùi như mắc bệnh phong cùi của hắn đang đỏ lôm vì tức giận. Không hiểu sao cơn thịnh nộ của hắn lại khiến Văn Bình khoai trá. Chàng không ngăn được tiếng cười ngẩn. Người lạ bật dậy, sẵn giọng :

— Ông đã biết tôi là ai. Dầu vậy tôi cũng xin phép được tự giới thiệu. Tôi là Lim-Koon, phụ trách Phần Gián dân sự.

Văn Bình chưa hề biết hắn. Chàng mới nghe tên hắn lần đầu. Song chàng lại có ý nghĩ hắn rất quen chàng. Có lẽ vì hắn có bộ vó đàn dòn dài lưng tón vãi của những kẻ bắt tài được thời thế nâng lên chức vụ điều khiển, bỏ vó chàng thường gặp trôi dạt đời hành động. Đùng như Cheng Ho và Agong miêu tả, Lim-Koon chẳng có nét nào đặc sắc, ngoại trừ cặp môi mỏng lét và thâm si, nếu không ngiên á-phiện thì hắn cũng là quán quán về tám địa nham hiểm.

Hắn trạc 45, 46, nghĩa là đồng lứa tuổi với Cheng và Agong, nhưng hắn có vẻ phong sương hơn, trán, đuôi mắt và cổ đảo nhiều nếp răn, và tuy hắn nhuộm tóc hai bên mái vẫn trắng xóa.

Chàng cười thân mật :

— Té ra ông bạn vàng là giám đốc Phần Gián. Tôi được lệnh hợp tác chặt chẽ với ông. Lẽ ra sau khi đến đảo tôi phải tiếp xúc ngay với ông. Nhưng...

— Ông bận việc ?

— Vâng.

— Bận những việc gì ?

—Ồ, toàn là việc ở ngoài chương trình, chẳng đầu vào đầu... Nóng ruột quá, tôi định về phòng, thay quần áo, rồi gọi điện thoại cho ông, may lại được gặp ông ngay tại khách sạn.

— Ông đến đảo hồi nào ?

— Tối qua.

— Theo kế hoạch được thông báo cho tôi thì ông lưu lại đêm qua ở Johore Bahru, sáng nay mới qua đây. Ông có thể giải thích tại sao ông thay đổi ý kiến không ?

— Xin ông Lim Koon cảm phiền. Tôi vẫn có tình bực đồng, thích thì đi, không thích thì nằm khoèo trên giường, đại bác bắn bên tai cũng tỉnh khò...

— Nếu đó là việc riêng của ông Hoàng, hoặc việc riêng của chính ông thì ông tha hồ bực đồng, tôi không dám can dự. Nhưng đây là việc chung

của nhiều chính phủ, nhiều quốc gia. Tôi thay mặt cho quốc gia chủ nhân. Tôi có quyền đòi hỏi đại diện các quốc gia khác tôn trọng những điều đã cam kết.

— Tôi đã tôn trọng triệt để.

— Nhưng trên thực tế ông đã tự thay đổi giới giắc nhập cảnh.

— Hừ... đêm ở Tân gia Ba vui sướng như cảnh tiên, tôi không dẫn lòng được, ông ơi!

— Ông đến sớm, không phải để du hí như ông bảo chữa. Mà để giúp mặt Cheng-Ho...

— Nhiệm vụ của tôi là giúp mặt Cheng để đích thân điều khiển công cuộc điều đình với Hsiang-pen Lih, hẳn ông đã biết. Ông là đồng minh, là bạn có phần hùn... xin ông đừng lăm. Tôi có toàn quyền hành động trong thời gian ở đây.

— Ông Văn Bình ơi, ông quên... Ông chỉ có toàn quyền hành động nếu ông không vô tình hay dụng ý đâm sau lưng Sở Phán Giám địa phương.

— Yêu cầu ông trưng bằng cứ cụ thể.

— Lim Koon cười gằn, mở tép da trên bàn lấy ra cái phong bì lớn bằng bìa vàng dày. Dáng điệu hẳn rành rang một cách đáng ghét. Khi ấy Văn Bình mới để ý đến cái bụng khá vĩ đại của hẳn. Thì ra hẳn rành rang chẳng phải vì hẳn học theo lối sống

hượng lưu rôm, mà chính vì thùng nước lèo nặng nề đã ảnh hưởng lớn đến thân thể hẳn. Trong lúc hẳn cúi húi Văn Bình lại tìm ra thêm một chi tiết thú vị khác: ngón tay hẳn nuôi móng dài ngoằng, khá sạch sẽ, gọt rửa khá công phu, và tô vét-ni trắng bóng. Điều này chứng tỏ hẳn là khách quen thường trực của thẩm mỹ viện. Hạng đàn ông bết bết như Lim Koon chưa phải là đối thủ của chàng.

Lim Koon dốc ngược cho xấp ảnh dựng trong phong bì rơi xuống mặt bàn, miệng gia giảm:

— Bằng cứ đây, mời ông xem. Sở ông nhìn không rõ tôi đã cho chụp gần trăm tấm và phóng đại những tấm trọng yếu.

Chàng thấy trước mặt đủ cỡ hình, từ nhỏ như hình dán trên căn cước đến lớn gấp đôi gấp ba hình cát-pốt-tan, đen trắng có, màu có, tuy nhiên cảnh trí trong hình không thay đổi, chung quy cũng chỉ một người đàn ông nằm sòng sọt trên mặt đường. Chắc nạn nhân đã chết, mắt trợn trừng, miệng há hốc, tay chân giang ra thành hình chữ thập. Hẳn mặc đồ sẫm, cổ áo to bạnh và nhọn hoắt hở thông ra ngoài vét-tông. Mặt hẳn dài nhưng gãy ở giữa do hai má hóp và cái mũi tẹt.

Văn Bình không cần nghiên cứu lâu lắt nữa. Chàng quan sát một bức hình cũng đủ. Nạn nhân

trong ảnh là một trong hai nhân viên Phán Giám rình rập trước cửa hàng kỷ vật của Cheng Ho trên đường Nam Kiều, và bị chàng đánh ngã.

Chỉ có vậy thôi. Một tên bị té lăn cù. Tên còn lại vất giờ lên cò, chạy tóe khói.

Nhưng tại sao trên trán nạn nhân trong hình lại có một lỗ nhỏ. Vì là hình màu nên chung quanh lỗ tròn có máu. Máu đỏ lôm. Nghĩa là nạn nhân bị bắn lũng trán.

Ách giữa đàng bồng quang vào cò, chàng biết ăn làm sao nói làm sao để gây niềm tin cho Lim Koon chàng không phải là hung thủ...

Giọng nói của Lim Koon khản đặc :

— Ông có thấy ngôi đèn phía sau xác chết không ?

— Thấy. Nhưng ông hỏi như vậy với mục đích gì ?

— Hừ... ngôi đèn này là đèn kỷ niệm trưng tượng Lim bo Seng, một vị anh hùng dân tộc. Tượng Lim bị người Nhật bắt giữ, tra tấn tàn bạo và hạ sát trong thế chiến thứ hai. Ông đến viếng đèn lần nào chưa ? (1) Chắc có.

(1) đèn kỷ niệm này được gọi là Cenotaph, tọa lạc trên đường Queen Elizabeth walk, chạy dọc bờ biển gần 400 mét. trong khu sang trọng của Tân gia Ba.

TRÊN BIÊN PHONG LAN

— Tôi vốn kính trọng danh nhân, trước đây Lim bo Seng lại là danh nhân nước bạn đồng minh, nên tôi càng kính trọng hơn, tuy nhiên tôi nghĩ rằng tướng Seng không ăn nhập đến người chết trong hình.

— Rất ăn nhập vì thuộc giòng họ Lim. Cửa nhà của Cheng cách đèn kỷ niệm một quãng đường ngắn. Ông đã nhẫn tâm giết người. Giết xong chưa hả, ông còn nhẫn tâm chõ xác chết vứt bỏ gần đèn. Ông quá tay lắm. Tôi ở trong nghề đã lâu, chưa thấy ai tàn bạo bằng ông.

Văn Bình chỉ đồng ánh la liệt :

— Tôi đã giết người đàn ông này ?

Lim Koon dẫn từng tiếng :

— Phải. Ông giết nó vì nó là nhân viên của tôi. Tôi sai hai anh em nó đến túc trực trước cửa nhà Cheng vì tôi sợ bọn Hsiang-pen Lih ám hại ông. Ai ngờ lòng tôi trong sáng như mặt nguyệt đêm rằm thì lòng ông lại tối thui. Ông rắp tâm ăn mảnh một mình nên lừa nhân viên của tôi vào hẻm để hạ sát. May một đứa chạy thoát. Ông đã ngông ngạo chõ xác chết đến gần đèn kỷ niệm của giòng họ Lim để trừu người, tôi. Ông Văn Bình, ông đừng tưởng ông giỏi võ, ông làm gì cũng được.. .
Đầu sao ông cũng là khách, tôi là chủ, bằng hành